

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5764/2550

พนักงานอัยการจังหวัดตากโจทก์ นายวิเชต สิวงษ์จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 173, ป.วิ.อ. มาตรา 208, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 66, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 102, ป.อ. มาตรา 91

ย่อ / หลักกฎหมาย

เจตนารมณ์ของ ป.วิ.อ. มาตรา 173 วรรคสอง นั้น ก็เพื่อให้จำเลยมีทนายความช่วยเหลือในการต่อสู้คดีในความผิดที่มีโทษจำคุก แม้ว่าการทำหน้าที่ของ พ. ในฐานะทนายความของจำเลยจะไม่ปรากฏใบแต่งตั้งทนายความตั้งให้ พ. เป็นทนายความของจำเลย แต่ พ. ก็ได้ดำเนินกระบวนการพิจารณาในฐานะทนายความของจำเลยตลอดมาจนเสร็จสิ้นการพิจารณาของศาลชั้นต้น โดยจำเลยยอมรับเอาผลของการดำเนินกระบวนการพิจารณานั้นตลอดมา และฝ่ายโจทก์ก็ได้คัดค้านแต่ประการใด ตามพฤติการณ์จึงถือได้ว่าจำเลยได้มอบให้ พ. เป็นทนายความของจำเลยในคดีนี้แล้ว ทั้งภายหลังจากศาลอุทธรณ์มีคำสั่งให้จำเลยดำเนินการจัดใบแต่งตั้งทนายความเสียให้ถูกต้อง แต่จำเลยแถลงว่าไม่ประสงค์จะแต่งตั้งทนายความเนื่องจากต้องการให้การรับสารภาพ ยิ่งแสดงให้เห็นว่าการดำเนินกระบวนการพิจารณาจำเลยไม่เสียเปรียบ กรณีไม่เป็นการจำเป็นที่จะให้ศาลชั้นต้นดำเนินกระบวนการพิจารณาใหม่ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 208 (2) ประกอบมาตรา 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 66, 102 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ริมของกลาง และคินธนบัตร 200 บาท ที่ใช้ล่อซื้อของกลางแก่เจ้าของด้วย จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง, 66 วรรคหนึ่ง จำเลยกระทำความผิดหลายกรรม ให้เรียงกระทงลงโทษ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จำคุก 4 ปี ฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน จำคุก 4 ปี รวมจำคุก 8 ปี ริมเมทแอมเฟตามีนของกลาง คินธนบัตร 200 บาท ที่ใช้ล่อซื้อแก่เจ้าของ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษายืน จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "...ปัญหาต้องวินิจฉัยประการแรกมีว่า การดำเนินกระบวนการพิจารณาในศาลชั้นต้นชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ข้อเท็จจริงได้ความว่า หลังจากโจทก์ยื่นฟ้องจำเลย ศาลชั้นต้นสอบถามจำเลยเรื่องทนายความจำเลยแถลงว่าจะหาทนายความเอง ศาลจึงนัดพร้อมวันที่ 23 เมษายน 2546 เวลา 9 นาฬิกา พอถึงวันนัดพร้อมจำเลยแถลงว่ายังหาทนายความไม่ได้ ขอให้ศาลตั้งทนายความให้ศาลจดในรายงานกระบวนการพิจารณาว่า "พิเคราะห์แล้ว เนื่องจากจำเลยไม่มีทนายความจึงไม่อาจสอบคำให้การจำเลยได้ จึงให้ตั้งทนายความขอแรงให้จำเลยมีหนังสือขอแรงทนาย และเลื่อนไปนัดสืบพยานโจทก์วันที่ 18 พฤศจิกายน 2546 นัดสืบพยานจำเลยวันที่ 19 พฤศจิกายน 2546 เวลา 9 ถึง 16.30 นาฬิกา ทั้งสองนัด" ถึงวันนัดสืบพยานโจทก์ ศาลจดยางานกระบวนการพิจารณาช่วงเช้าว่า "นัดสืบพยาน

โจทก์วันนี้ โจทก์จำเลยและทนายจำเลยมาศาล ก่อนพิจารณาศาลได้สอบคำให้การจำเลยแล้ว จำเลยยืนยันให้การปฏิเสธตลอดข้อกล่าวหาของโจทก์ ศาลจึงบันทึกไว้" ต่อจากนั้นศาลดำเนิน กระบวนพิจารณาสืบพยานโจทก์และพยานจำเลยตามที่นัดไว้จนเสร็จการพิจารณา และมี คำพิพากษา เมื่อวันที่ 24 ธันวาคม 2546 เห็นว่า นายพิทยาการ สรเศรษฐวานิช เข้าทำหน้าที่ ทนายความของจำเลยตั้งแต่วันที่ 17 พฤศจิกายน 2546 เป็นต้นมา โดยยื่นคำร้องขอให้ศาล ออกหมายเรียกพยานบุคคลที่อ้างเป็นพยานจำเลย ในวันที่ 18 พฤศจิกายน 2546 ซึ่งเป็นวันนัด สืบพยานโจทก์ และมีการสอบคำให้การจำเลยก่อนเริ่มพิจารณา นายพิทยาการก็มาศาลและ ทำหน้าที่ในฐานะทนายความของจำเลยจนเสร็จการพิจารณา เห็นว่า เจตนารมณ์ของ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 173 วรรคสองนั้น ก็เพื่อให้จำเลยมีทนาย ความช่วยเหลือในการต่อสู้คดีในความผิดที่มีโทษจำคุก แม้ว่าการทำหน้าที่ของนายพิทยาการใน ในฐานะทนายความของจำเลยจะไม่ปรากฏใบแต่งตั้งทนายความตั้งนายพิทยาการเป็นทนายความของ จำเลย แต่นายพิทยาการก็ได้ดำเนินกระบวนพิจารณาในฐานะทนายความของจำเลยตลอดมาจน เสร็จสิ้นการพิจารณาของศาลชั้นต้น โดยจำเลยยอมรับเอาผลของการดำเนินกระบวนพิจารณานั้น ตลอดมา และฝ่ายโจทก์ก็ได้คัดค้านแต่ประการใด ตามพฤติการณ์จึงถือได้ว่าจำเลยได้มอบให้นาย พิทยาการเป็นทนายความของจำเลยในคดีนี้แล้ว ทั้งภายหลังศาลอุทธรณ์ภาค 6 มีคำสั่งให้จำเลย ดำเนินการจัดทำใบแต่งตั้งทนายความเสียให้ถูกต้อง แต่จำเลยแถลงว่าไม่ประสงค์จะแต่งตั้งทนายความ เนื่องจากต้องการให้การรับสารภาพ ยิ่งแสดงให้เห็นว่าการดำเนินกระบวนพิจารณาจำเลยไม่เสียปริ ยบ กรณีไม่เป็นการจำเป็นที่จะให้ศาลชั้นต้นดำเนินกระบวนพิจารณาใหม่ตามประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความอาญา มาตรา 208 (2) ประกอบมาตรา 225 ฎีกาข้อนี้ของจำเลยฟังไม่ขึ้น" พิพากษายืน

องค์คณะ

อิสเรศ ชัยรัตน์ · มงคล ทับเที่ยง · พิชัย อภิชาติอำมฤต

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/5764/2550>